

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI PŘÍZRAKY

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi přízraky

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s. pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5886. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Štěpánka Poupětová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2015
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-9797-7 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9798-4 (ve formátu ePUB)
ISBN 978-80-247-5401-7 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O kostlivci z Univerzity Karlovy	7
O přízracích známých a slavných	10
O přízracích v kočárech	16
O bosých marnotratnicích a vytrestaných kráskách	20
O přízracích z kraje rybníků a blat	23
O zámeckém oslu a prastarém kocourovi	26
O poctivém kronikáři a strašícím spisovateli	29
O přízracích zlotřilců	31
O Hýkavém Matějovi a jemu podobných	34
O bezhlavých přízracích	37
O hlavní pušky a třech zabitých Francouzkách	43
O jedenácti a ještě jednom dalším vysvobozeném ze zakletí	45
O Marzebille	49
O Klepálkovi	53
O dalších přízracích	55
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jmenuji se Ignác, pocházím z Prahy a ve svém vyprávění vás zavedu do světa přízraků. Sám jsem jedním z nich. Podobně jako mnozí z nás, i já jsem býval člověkem, ale přestože jsem měl možnost stát se potřebným a prospěšným svým současníkům, promarnil jsem ji. Dopustil jsem se neodpustitelné chyby, a proto moje duše nenalezla klid a bloumá nadále místy, kde jsem žil.

Můj táta byl známý lékárník a vážený občan. Ve svém oboru se dokonale vyznal a jeho lékárna byla věhlasná. Znali ji nejen Pražané, ale vyhledávali ji i lidé odjinud, když se po širém kraji rozkřiklo, že můj otec dokáže nemocným vždy dobře poradit, co jim uleví a pomůže.

Vedl mě k tomu, abych se stal jeho následovníkem. Zpočátku mě to bavilo i těšilo, a to mi vydrželo dlouhé roky. Jenomže na prahu dospělosti mě začalo bavit i něco jiného než lékárna a medikamenty, které mě táta učil připravovat potřebným. Líbila se mi pohledná děvčata a zábavy, na nichž jsem si s nimi mohl zatancovat. I rozmařilé pitky s kamarády v hospodách. Těšilo mě to čím dál víc, třebaže se na mě kvůli tomu nejenom otec, ale i matka zlobili. Vyčítali mi, že se rozmařilým radovánkám věnuji víc než učení a práci v lékárně. Jenomže já jejich dobře míněného nabádání a napomínání nedbal. Měl jsem svou hlavu a zábavy s děvčaty a také v hospodách mě těšily čím dál víc než práce v lékárně a studium.

Můj prospěch ve škole se horšil a na univerzitu mě nepřijali. Rodiče to velmi zarmoutilo. Pak mi umřela máma a nedlouho po ní i táta. Asi k tomu napomohlo trápení, které se mnou měli.

Smutek nad jejich ztrátou jsem se snažil zaplašit v pochybných radovánkách. Pozvolna jsem prohýřil veškerý majetek, který mi po rodičích zůstal. I s rodným domem, lékárnou a veškerým jejím vybavením. Stal se ze mne žebrák.

Kamarádičky z hospod, za které jsem často platíval útratu, se pojednou vytratili. I do té doby přítulná děvčata mě odbývala a nechtěla se mnou nic mít. Namísto

vrcholu, na který jsem mohl dojít, jsem poznal dno lidského života. Pozdě jsem pochopil svou nerozvážnost. Trápil jsem se, ale nikdo mě nelitoval. Vždyť jsem si za bídu, která se stala mou jedinou věrnou společnicí, mohl sám. V zimě, prožité na ulicích a v chatrném opuštěném přístřešku na okraji města, jsem onemocněl a jara se nedožil. Není divu, že můj duch nenalezl posmrtný klid. Stal jsem se smutným přízrakem.

Můj příklad snad jiné odradí od toho, aby promrhali svůj talent a možnosti tak jako já. To je mou jedinou útěchou v krutém údělu být smutným přízrakem.

Občas nás přízraky někdo zahlédne a může se stát, že se s námi i setká tváří v tvář. Takových, jako jsem já, i většiny bílých paní, o kterých vám už ale vyprávěla jedna z nich v úvodním dílu Strašidlářů o hradních strašidlech, a mnohých dalších z nás, se nikdo bát nemusí. Nikdy nikomu neublížíme. A jestli někoho vyděsí náš zjev, za to nemůžeme. Je to jeho zbytečný problém. Nemá být strašpytel.